

„To je jeho nejlepší kámoš,“ odpověděla Abby, než Brendan stačil cokoli říct. „Jmenuje se Stewart Morland, ale všichni mu říkají Hroch. Dělají spolu v práci a pak spolu ještě tráví volný čas. Občas mám pocit, že si vzal jeho, ne mě.“

„Jako bych k nim chodil jenom já. Když aspoň hodinu denně neklábosíš s Hannah, tak máš absták. Určitě jsi u nich *o dost* častěji než já.“

„Takže Hannah je Hrochova manželka?“

Abby přikývla. „Bydlí naproti přes ulici.“

„A vy bydlíte na...“ Donettiová sklopila zrak ke svým poznámkám. „Chesnut Hill? Kde to přesně je?“

„Asi patnáct kilometrů za Bostonem. Mezi Newtonem a Brooklinem.“

„Takže docela prominentní lokalita?“

„Nestěžujeme si,“ zabručel Brendan.

„Na to jsem se neptala.“

Teď pro změnu zbrunátněl Brendan. S Abby se v poslední době hádali kvůli mnoha věcem a peníze byly rozhodně jednou z nich. Vydělával hodně, ale ne dost, aby sám pokryl všechny rodinné výdaje. Dokud pracovali oba, dařilo se jim dobře, ale...

„Je na mě naštvaný od té doby, co jsem dala výpověď.“

„To není pravda. Sám jsem ti říkal, že máš odejít.“

Abby obrátila oči v sloup. „Jasně. Možná jsme si o tom měli *promluvit*, ale ty jsi mi to zase jenom *oznámil*.“

Donettiová Brendana zvednutím ruky zarazila. „Tohle je naše první společné sezení, takže si toho musíme sdělit co možná nejvíc. Zároveň bychom se ale měli pokusit, aby to neznělo zbytečně konfrontačně. To samozřejmě není vůbec snadné, protože mluvíte o věcech, které vás rozčilují, ale musíte to oba alespoň zkusit. Prosím, važte svá slova. Není třeba navzájem útočit na citlivá místa, ale já zároveň potřebuji zjistit, kde ta citlivá místa máte. Dává vám to smysl?“

Abby přikývla jako první, Brendan následně taky.

„Dobře.“ Donettiová se obrátila zpátky k Abby. „Proč jste odešla z práce?“

„Před pár lety jsem napsala knížku a nebyl to úplně propadák. Vydala jsem si ji sama, ale prodávala se tak dobře, že si jí všimla velká vydavatelství. Podepsala jsem spolupráci s jednou agentkou a ta mi vyjednala smlouvu na další dvě knihy. Dostala jsem i malou zálohu, takže Brendan navrhl, že když dám výpověď, budu moct psát rychleji.“ Abby se kousla do tváře. „Pracovala jsem jako event koordinátorka v hotelu Harland v centru. První knížku jsem psala před prací, po práci i během pauz... prostě kdykoli jsem vyšetřila pár minut, ale i tak to trvalo skoro dva roky. Oběma nám bylo jasné, že mi to půjde mnohem líp, když se budu moct soustředit.“

Donettiová pochopila dřív, než stačil Brendan cokoli dodat. Opřela se v křesle a řekla: „A teď vám psaní moc nejde, peníze ze zálohy jsou skoro pryč a vypadá to, že byste nemuseli vyjít.“

Abby znovu přikývla.

V pohledu doktorky za brýlemi s tlustými obroučkami bylo najednou znát, že jí něco došlo. Zvedla obočí. „*Jak pochopit Ellu*. Abby Hollanderová. Takže to jste vy?“

„To jsem já.“

„Ta knížka je skvělá.“

Než se doktorka stačila zeptat, jak má chápat konec knížky, vložil se do hovoru Brendan. *Na tohle se totiž vždycky ptali všichni*. „Abyste to špatně nepochopila. Já jsem chtěl, aby byla dobrá. Proto jsem jí navrhl, aby dala výpověď. Ale ona ještě ani netuší, o čem by ta druhá knížka mohla být, natož aby něco napsala. A protože žijeme z mojí výplaty, museli jsme sáhnout skoro na všechny úspory. A to samozřejmě dělá dusno.“

Abby sklopila pohled do dlaní. „Nemůžu psát, když mě tlačí čas. Nedokážu přemýšlet, soustředit se...“

„A neuvažovala jste o variantě, že byste se vrátila do práce? Mohla byste zase psát ve volných chvílích, jak jste byla zvyklá.“

„Na mé místo už přijali někoho jiného. Řekla jsem jim dva týdny předem, že odcházím, a oni si za mě našli náhradu ani ne za tři dny. Konkurence je obrovská. Není šance, že by mě vzali zpátky. Musela bych si napsat životopis a začít chodit na pohovory...“